

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง “การเปรียบเทียบความสามารถในการฟังเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีตัวบ่อนและปฏิสัมพันธ์ต่างกัน” นี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการฟังเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ระหว่างกลุ่มที่ได้รับตัวบ่อนที่ไม่มีการปรับภาษาและไม่มีปฏิสัมพันธ์กับผู้พูด กลุ่มที่ได้รับตัวบ่อนที่ไม่มีการปรับภาษาแต่มีปฏิสัมพันธ์กับผู้พูด และกลุ่มที่ได้รับตัวบ่อนที่มีการปรับภาษาแต่ไม่มีปฏิสัมพันธ์กับผู้พูด

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนมัธยมศึกษาสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนโรงเรียนรัตนโกสินทร์สมโภชบางขุนเทียน กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2539 ซึ่งได้มาโดยการสุ่มแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive sampling) ผู้วิจัยทำการทดสอบความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนรัตนโกสินทร์สมโภชบางขุนเทียน จำนวน 15 ห้องเรียน

ละประมาณ 46 คน รวมจำนวนนักเรียน 681 คน ด้วยแบบทดสอบความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น คัดเลือกห้องเรียนที่มีค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษใกล้เคียงกัน 3 ห้องเรียน คือ 3/2 3/3 และ 3/4 ซึ่งมีค่ามัชฌิมเลขคณิต 16.36 17.29 และ 17.60 ตามลำดับ จากคะแนนเต็ม 40 คะแนน ทดสอบค่าความแปรปรวนของคะแนนค่ามัชฌิมคณิต พบว่าไม่มีความแตกต่างที่ระดับ .05 จึงกำหนดให้นักเรียนทั้ง 3 ห้องเรียนเป็นตัวอย่างประชากรในการวิจัย โดยกำหนดให้ห้อง 3/2 ซึ่งมีจำนวน 51 คน ได้รับตัวบ่อนที่ไม่มีการปรับภาษาและไม่มีปฏิสัมพันธ์กับผู้พูด ห้อง 3/3 ซึ่งมีจำนวน 49 คนได้รับตัวบ่อนที่ไม่มีการปรับภาษาแต่มีปฏิสัมพันธ์กับผู้พูด และห้อง 3/4 ซึ่งมีจำนวน 47 คนได้รับตัวบ่อนที่มีการปรับภาษาแต่ไม่มีปฏิสัมพันธ์กับผู้พูด

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย

1. เครื่องมือที่ใช้คัดเลือกตัวอย่างประชากร คือ แบบทดสอบความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยยึดตามจุดประสงค์การเรียนรู้รายวิชาภาษาอังกฤษหลัก 9 - 10

(อ 015 - อ 016) ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เฉพาะทักษะการฟัง ของกลุ่มโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร และมีเนื้อหาสอดคล้องกับเนื้อหาที่วิเคราะห์จาก หนังสือเรียนในวิชาภาษาอังกฤษหลักในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 แบบสอบมีลักษณะเป็นการ เลือกคำตอบจาก 4 ตัวเลือก ประกอบด้วยข้อคำถาม 40 ข้อ ผ่านการพิจารณาความครอบคลุม ของเนื้อหา ความเหมาะสมและความถูกต้องของการใช้ภาษาโดยผู้ทรงคุณวุฒิ 5 ท่าน และผ่าน การทดลองใช้ 2 ครั้ง ได้ข้อสอบที่มีค่าระดับความยากระหว่าง .24 - .75 และมีค่าอำนาจจำแนก ตั้งแต่ .20 - .53 โดยมีค่าความเที่ยงของแบบสอบทั้งฉบับจากการคำนวณโดยใช้สูตร คูเดอร์-ริชาร์ด สัน 20 (KR-20) เท่ากับ .85

2. เครื่องมือที่ใช้เก็บรวบรวมข้อมูล คือ แบบสอบความสามารถในการฟังเพื่อความเข้าใจ ภาษาอังกฤษ ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยยึดตามระดับความเข้าใจในการฟังของเดเนียล เจ ทัทโทโล (Daniel J. Tutolo, 1977 : 262 - 263) เนื้อหาของเรื่องที่ฟังได้จากการสำรวจความสนใจในการฟัง ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร โดยใช้แบบสอบถามลักษณะของเรื่องที่อยู่ในความสนใจเพื่อการฟังภาษา อังกฤษของวินัย กล้าเสื่อ สอบถามนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนมัธยมศึกษา กรุงเทพมหานครที่สุ่มมา 80 คน ได้หัวข้อเรื่องที่นักเรียนสนใจฟังมากที่สุด 3 ประเภท คือ เรื่องเกี่ยวกับการท่องเที่ยวต่างแดน เรื่องเกี่ยวกับภาพยนตร์ และเรื่องลึกลับสยองขวัญ คัดเลือกเรื่องที่ นักเรียนสนใจฟังมากที่สุดประเภทละ 2 เรื่องรวม 6 เรื่องเพื่อสร้างแบบสอบความสามารถในการ ฟังเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษ แบบสอบมีลักษณะเป็นการเลือกคำตอบจาก 4 ตัวเลือก แต่ละ เรื่องประกอบด้วยข้อคำถาม 10 ข้อ ซึ่งวัดความเข้าใจในการฟังตามการจัดระดับความเข้าใจใน การฟังของเดเนียล ทัทโทโล 3 ระดับคือ ชั้นฟังคำ ชั้นตีความ และ ชั้นวิเคราะห์ รวมข้อคำถาม 60 ข้อ ผู้วิจัยปรับภาษาในเรื่องที่คัดเลือกมาโดยการนำข้อคำถามและเรื่องที่คัดเลือกมาไปทดสอบ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 3 คน โดยให้นักเรียนฟังเจ้าของภาษาอ่านเรื่องและนักเรียน สามารถมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อ่านเพื่อให้เกิดความเข้าใจเรื่องและสามารถตอบคำถามได้ถูกต้อง ผู้ วิจัยนำข้อความซึ่งเจ้าของภาษาใช้ในระหว่างกรณีมีปฏิสัมพันธ์กับนักเรียนมาสร้างเป็นข้อความ ของเรื่องที่มีการปรับภาษา ดังนั้นข้อความทั้ง 6 เรื่องจึงประกอบด้วยข้อความ 2 ลักษณะ คือ ข้อความเดิมที่ไม่มีการปรับลักษณะใด ๆ และข้อความที่มีการปรับภาษา ข้อความทั้ง 2 แบบ ผ่านการตรวจความตรงเชิงเนื้อหาจากเจ้าของภาษา 3 ท่าน แบบสอบความสามารถในการฟังเพื่อ ความเข้าใจภาษาอังกฤษผ่านการพิจารณาความครอบคลุมของเนื้อหา ความเหมาะสมและความ ถูกต้องของการใช้ภาษาจากผู้ทรงคุณวุฒิ 5 ท่าน และ ผ่านการทดลองใช้ 2 ครั้ง ได้ข้อสอบที่มีค่า ระดับความยากระหว่าง .20 - 73

และมีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ .22 - .64 โดยมีค่าความเที่ยงของแบบสอบทั้งฉบับจากการคำนวณโดยใช้สูตร คูเดอร์-ริชาร์ดสัน 20 (KR-20) เท่ากับ .91

ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูล โดยนำแบบสอบไปทดสอบกับตัวอย่างประชากร 3 กลุ่ม จำนวน 147 คนที่คัดเลือกไว้ ตามประเภทของการฟังที่กำหนดไว้ โดยทำการทดสอบเรื่องละ 1 คาบ จำนวนกลุ่มละ 6 คาบ โดยผู้วิจัยเป็นผู้อ่านข้อความและข้อคำถาม และมีปฏิสัมพันธ์กับกลุ่มที่ฟังเรื่องพร้อมทั้งมีปฏิสัมพันธ์กับผู้พูด และนำกระดาษคำตอบมาตรวจให้คะแนน ถ้านักเรียนตอบถูกให้ 1 คะแนน ถ้าตอบผิดหรือไม่ตอบให้ 0 คะแนน แล้วคำนวณผลการทดสอบด้วยวิธีทางสถิติเพื่อหาค่ามัธยฐานเลขคณิต และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนความสามารถในการฟังเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษของตัวอย่างประชากรแต่ละกลุ่ม นำค่ามัธยฐานเลขคณิตที่ได้มาเปรียบเทียบโดยใช้การวิเคราะห์ค่าความแปรปรวนแบบทางเดียว แล้วทดสอบค่าความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่โดยสูตรของเชฟเฟ

สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. นักเรียนที่ได้รับตัวป้อนที่ไม่มีการปรับภาษาแต่มีปฏิสัมพันธ์กับผู้พูดมีคะแนนความสามารถในการฟังเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่ได้รับตัวป้อนที่มีการปรับภาษาแต่ไม่มีปฏิสัมพันธ์กับผู้พูด และนักเรียนที่ได้รับตัวป้อนที่ไม่มีการปรับภาษาและไม่มีปฏิสัมพันธ์กับผู้พูดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
2. นักเรียนที่ได้รับตัวป้อนที่มีการปรับภาษาแต่ไม่มีปฏิสัมพันธ์กับผู้พูดมีคะแนนความสามารถในการฟังเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่ได้รับตัวป้อนที่ไม่มีการปรับภาษาและไม่มีปฏิสัมพันธ์กับผู้พูดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

อภิปรายผล

จากผลการวิจัยดังกล่าว มีประเด็นที่นำมาอภิปรายได้ดังนี้

1. จากผลการวิจัยพบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับตัวป้อนที่ไม่มีการปรับภาษาแต่นักเรียนมีปฏิสัมพันธ์กับผู้พูด มีคะแนนความสามารถในการฟังเพื่อความเข้าใจภาษา

อังกฤษสูงกว่านักเรียนที่ได้รับตัวป้อนที่ไม่มีการปรับภาษาและไม่มีปฏิสัมพันธ์กับผู้พูด และนักเรียนที่ได้รับตัวป้อนที่มีการปรับภาษาแต่ไม่มีปฏิสัมพันธ์กับผู้พูดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เป็นไปตามสมมติฐานที่ผู้วิจัยตั้งไว้ แสดงให้เห็นว่า การมีปฏิสัมพันธ์ในการสื่อสารมีผลอย่างยิ่งต่อความเข้าใจในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียน เพราะการที่นักเรียนมีปฏิสัมพันธ์กับผู้พูดแสดงว่านักเรียนมีปัญหาด้านความเข้าใจในข้อความที่ฟัง การที่นักเรียนขอร้องให้ผู้พูดพูดซ้ำลงมีผลต่อการทำความเข้าใจในข้อความ หรือการที่นักเรียนขอให้ผู้พูดอธิบายข้อความที่เป็นปัญหาต่อความเข้าใจทำให้นักเรียนได้รับข้อความที่มีการซ้ำซ้อนมากยิ่งขึ้น มีการอธิบายเพิ่มมากขึ้น ซึ่งทำให้นักเรียนสามารถเข้าใจข้อความได้ดียิ่งขึ้น การที่นักเรียนได้รับคำอธิบายเฉพาะจุดที่นักเรียนมีปัญหาในด้านความเข้าใจในการฟังนี้ เป็นการแก้ปัญหาได้ตรงตามความต้องการของนักเรียน ซึ่งการฟังข้อความที่มีการปรับภาษาไว้แล้วอาจไม่ใช่จุดที่นักเรียนมีปัญหาด้านความเข้าใจในการฟัง จึงเห็นได้ว่า การปรับภาษาไว้แล้วอาจไม่ช่วยให้นักเรียนมีความเข้าใจในการฟังทั้งหมด สอดคล้องกับแนวคิดของรูด เอลลิส (Rod Ellis, 1995 : 428) และเทเรซา พิกา และ คณะ (Teresa Pica and others, 1996 : 60) ที่กล่าวว่า “การที่นักเรียนมีโอกาสมีปฏิสัมพันธ์กับผู้พูดทำให้นักเรียนสามารถแก้ปัญหาด้านความเข้าใจได้ตรงจุดที่นักเรียนมีปัญหา ซึ่งการปรับภาษาอาจไม่สามารถรับประกันได้ว่านักเรียนจะเข้าใจจุดที่มีการปรับภาษาไว้แล้ว”

การมีปฏิสัมพันธ์ยังมีผลต่อกระบวนการทางความคิดของนักเรียน กล่าวคือ ขณะที่ผู้พูดกำลังอธิบายข้อความเดิมอยู่นั้น นอกจากนักเรียนจะได้รับความซ้ำซ้อนของข้อความเพิ่มมากขึ้นแล้ว ยังเป็นการให้เวลาแก่นักเรียนในการคิด ซึ่งการฟังแบบทางเดียว คือการฟังที่ผู้ฟังไม่มีโอกาสได้ตอบกับผู้พูด ขณะที่ผู้ฟังกำลังทำความเข้าใจข้อความที่ฟังอยู่ มีข้อความใหม่เข้ามาอาจทำให้ผู้ฟังไม่สามารถตีความหรือรับข้อมูลใหม่ได้ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ มาร์ค เฮลเกเซน และ สตีเวน บราวน์ (Marc Helgesen and Steven Brown, 1995 : xi) ที่กล่าวว่า “การฟังภาษาต่างประเทศเป็นสิ่งที่ยากมากต่อการทำความเข้าใจของนักเรียน กล่าวคือ ขณะที่ผู้พูดยังคงพูดต่อไป ผู้ฟังอาจไม่สามารถรับสารทั้งหมดไว้ได้ ดังนั้นความถี่ของการมีปฏิสัมพันธ์ถือเป็นข้อดีที่ทำให้ผู้ฟังมีเวลามากขึ้นที่จะคิดและทำความเข้าใจสารนั้น” และเมื่อพิจารณาปัจจัยด้านผู้พูดที่มีผลต่อความเข้าใจของผู้ฟัง จะเห็นได้ว่าการฟังที่ผู้ฟังไม่มีโอกาสมีปฏิสัมพันธ์กับผู้พูดถือเป็นการสื่อสารแบบทางเดียว นักเรียนจะได้ฟังคนพูดคนเดียว ซึ่งอาจทำให้นักเรียนเกิดความรู้สึกเบื่อหน่ายต่อการฟังจนมีผลต่อการทำความเข้าใจ แต่ถ้านักเรียนมีโอกาสมีปฏิสัมพันธ์กับผู้พูด ทำให้นักเรียนมีโอกาสพูดหรือฟังบุคคลอื่นได้ตอบกับผู้พูด ถือเป็นการเปลี่ยนบรรยากาศในการฟังซึ่งสามารถกระตุ้นให้นักเรียนมีความสนใจที่จะฟังจนสามารถทำความเข้าใจได้ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของโจเซฟ พี

บอยล์ (Joseph P. Boyle, 1987 : 278) ที่กล่าวถึงปัจจัยด้านผู้พูดที่มีผลต่อความเข้าใจในการฟังของนักเรียนว่า “นักเรียนควรมีโอกาสฟังเสียงหลากหลายเพื่อไม่ให้รู้สึกเบื่อที่จะฟัง และทำให้การฟังดูน่าสนใจมากกว่าการฟังเสียงเดียว”

เมื่อพิจารณาในด้านลักษณะของนักเรียนซึ่งอาจประกอบด้วยนักเรียนที่กล้าแสดงออกและไม่กล้าแสดงออก การที่นักเรียนมีปฏิสัมพันธ์กับผู้พูด ถือเป็น การช่วยให้นักเรียนที่ไม่กล้าแสดงออก ได้ทำความเข้าใจข้อความที่อาจเป็นปัญหาต่อความเข้าใจได้ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ ซี วิลเลียม ชเวียร์ส จูเนียร์ (C. William Schwers, Jr., 1995 : 9) และ จูดี แคมเมอร์อน และ ดับเบิลยู แฟรงค์เอฟลิง (Judy Cameron, and W. Frank Epling, 1989 : 399 - 400) ที่ได้กล่าวสนับสนุนถึงการช่วยเหลือนักเรียนที่ไม่กล้าแสดงออกให้สามารถเข้าใจตัวป้อนว่า “นักเรียนที่กล้าแสดงออกสามารถช่วยให้นักเรียนที่ไม่กล้าแสดงออกให้เข้าใจสิ่งที่ฟังได้ นักเรียนที่ไม่กล้าแสดงออกจะได้ประโยชน์อย่างมากจากการสังเกตการณ์ปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนคนอื่น ๆ กับผู้พูด”

นอกจากนี้ผลการวิจัยนี้ยังสอดคล้องผลการวิจัยของรอด เอลลิส โยชิฮิโร ทานากะ และ อาซาโกะ ยามาซากิ (Rod Ellis, Yoshihiro Tanaka, and Asako Yamasaki, 1994) เลสเตอร์ โลสคกี้ (Lester Loschky, 1994) รอกกี แอล ไฮม์บัค (Rocky L. Heimbach, 1994) ไมนิค เซเนแชล อีลินอร์ โทมัส และ โจ-แอนน์ มงเกอร์ (Monique Senechal, Eleanor Thomas, and Jo-Ann Monker, 1995) และ เทเรซา ทิกาและคณะ (Teresa Tica and others, 1996) ที่พบว่า การที่นักเรียนมีโอกาสมีปฏิสัมพันธ์กับผู้พูดทำให้นักเรียนสามารถเข้าใจข้อความได้ดีกว่าการได้รับตัวป้อนที่มีการปรับภาษาไว้แล้ว จึงสรุปได้ว่า การมีปฏิสัมพันธ์ในระหว่างการฟังทำให้ผู้ฟังสามารถเข้าใจข้อความที่ไม่มีการปรับภาษาได้ดีกว่าการฟังข้อความที่มีการปรับภาษาไว้แล้ว

2. จากผลการวิจัยพบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับตัวป้อนที่มีการปรับภาษา แต่นักเรียนไม่มีปฏิสัมพันธ์กับผู้พูด มีคะแนนความสามารถในการฟังเพื่อความเข้าใจภาษา อังกฤษสูงกว่านักเรียนที่ได้รับตัวป้อนที่ไม่มีการปรับภาษาและไม่มีปฏิสัมพันธ์กับผู้พูด อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เป็นไปตามสมมติฐานที่ผู้วิจัยตั้งไว้ แสดงให้เห็นว่า ลักษณะของข้อความที่มีการปรับภาษา คือ ข้อความที่ตกแต่งให้ง่ายขึ้นเหมาะกับระดับความสามารถทางภาษาของนักเรียนมีผลดีต่อความเข้าใจในการฟังของนักเรียนมากกว่าข้อความเดิมที่ไม่มีการปรับภาษา ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ เอ็ม แอล ทิคคู (M. L. Tickoo, 1993 : V) ที่กล่าวถึงการปรับภาษาในการสื่อสารว่า “ทำให้เกิดความเหมาะสมในการสื่อสาร ทำให้การสื่อความคิดต่อกันและกันเป็นไปอย่างถูกต้องและตรงกัน”

เมื่อเปรียบเทียบลักษณะของการใช้ภาษาระหว่างข้อความที่มีและไม่มีกรปรับภาษา การปรับภาษาเป็นการอธิบายข้อความที่ยากเกินระดับความสามารถทางภาษาของนักเรียนโดยการที่ใช้โครงสร้างภาษาและคำพูดที่ง่ายขึ้นต่อการทำความเข้าใจ การเสริมขยายข้อความ และการใช้คำซ้ำซ้อน ทำให้นักเรียนได้รับการซ้ำซ้อนของข้อความมากขึ้นจนมีผลต่อความเข้าใจของนักเรียน สอดคล้องกับแนวคิดของ ไอเรน ทอมป์สัน (Iren Thompson, 1996 : 66) ที่กล่าวถึงลักษณะของตัวบ่อนที่มีการปรับภาษาว่า “มีผลดีต่อการทำความเข้าใจของผู้ฟัง ส่วนตัวบ่อนที่ไม่มีกรปรับภาษานั้นทำให้นักเรียนประสบปัญหาเพราะใช้คำที่ยากโดยไม่ได้ทำให้ง่ายต่อความเข้าใจของผู้ฟัง ทำให้นักเรียนไม่สามารถคาดเดาความหมายได้” และสอดคล้องกับ โรเจอร์ กริฟฟิธส์ (Roger Griffiths, 1991b : 26) ที่ให้ทัศนะเกี่ยวกับการเรียนภาษาต่างประเทศว่า “ผู้เรียนควรจะสามารถเข้าใจคำพูดที่ใช้ในสถานการณ์จริง คือ ข้อความที่ไม่มีกรปรับภาษา แต่ลักษณะของภาษาที่ไม่มีกรปรับภาษาอาจทำให้ผู้ฟังประสบความยุ่งยากที่จะเข้าใจ ผู้เรียนจึงควรได้รับตัวบ่อนที่ไม่มีกรปรับภาษาแบบค่อยเป็นค่อยไป”

นอกจากนี้ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของ รอด เอลลิส โยชิฮิโร ทานะกะ และ อาซาโกะ ยามาซากิ (Rod Ellis, Yoshihiro Tanaka, and Azako Yamazaki, 1994) ที่พบว่า การปรับภาษามีผลดีต่อความเข้าใจของผู้ฟังมากกว่าการฟังข้อความที่ไม่มีกรปรับภาษา จึงสรุปได้ว่าการฟังข้อความภาษาต่างประเทศนั้น นักเรียนควรได้ฟังข้อความที่มีระดับความยาก-ง่ายเหมาะสมกับความสามารถทางภาษาของนักเรียน เพื่อนักเรียนจะได้เข้าใจและสามารถเรียนรู้เกี่ยวกับสิ่งที่ฟัง ส่วนข้อความที่ไม่มีกรปรับภาษาหรือข้อความที่ใช้ภาษายากเกินระดับความสามารถทางภาษาของนักเรียนนั้น อาจนำมาให้นักเรียนฟังได้ โดยใช้ในบางโอกาส และครูต้องคอยแนะนำให้นักเรียนรู้จักมีปฏิสัมพันธ์กับผู้พูดหรือผู้สอนเพื่อที่จะสามารถเข้าใจข้อความนั้นได้

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัยที่พบว่า การมีปฏิสัมพันธ์ในการสื่อสารทำให้นักเรียนมีความสามารถในการฟังเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่ได้รับตัวบ่อนที่มีหรือไม่มีกรปรับภาษา โดยที่นักเรียนไม่มีปฏิสัมพันธ์กับผู้พูด ผู้วิจัยจึงมีข้อเสนอแนะดังต่อไปนี้

1. ข้อเสนอแนะสำหรับผู้บริหารการศึกษา

1.1 ควรมีนโยบายส่งเสริมให้มีวิทยากรเจ้าของภาษามาประจำในโรงเรียน ซึ่งอาจเป็นอาสาสมัครหรือนักเรียนทุนแลกเปลี่ยน ทั้งนี้เพื่อให้นักเรียนมีโอกาสใช้ภาษาอังกฤษในสถานการณ์จริง โดยการมีปฏิสัมพันธ์กับเจ้าของภาษาโดยตรง

1.2 ควรส่งเสริมให้ครูสอนภาษาอังกฤษมีความรู้เกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนเชิงปฏิสัมพันธ์ อาจส่งครูสอนภาษาอังกฤษร่วมการอบรมนอกโรงเรียนหรือเชิญวิทยากรมาให้ความรู้

1.3 ควรจัดงบประมาณเพื่อจัดซื้อ/จัดหาสื่อการเรียนการสอนที่นักเรียนสามารถมีโอกาสได้รับตัวป้อนที่ไม่มีการปรับภาษา เช่น ดาวเทียม คอมพิวเตอร์ระบบอินเทอร์เน็ต วิดีโอ เป็นต้น ทั้งนี้สื่อด้านสารสนเทศเป็นแหล่งความรู้ที่นักเรียนจะได้รับตัวป้อนที่เจ้าของภาษาใช้จริง ครูสอนภาษาอังกฤษสามารถนำมาใช้ประกอบในการจัดการเรียนการสอนเชิงปฏิสัมพันธ์ และทำให้นักเรียนสามารถพัฒนาทักษะการฟังได้

2. ข้อเสนอแนะสำหรับครูสอนภาษาอังกฤษ

2.1 ควรเตรียมตัวให้พร้อมในการที่จะใช้ภาษาอังกฤษในการมีปฏิสัมพันธ์กับนักเรียน โดยการศึกษาเอกสาร และฝึกฝนความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษอยู่เสมอ และจัดเตรียมสื่อการเรียนการสอนที่เอื้อต่อกิจกรรมการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการมีปฏิสัมพันธ์

2.2 ควรส่งเสริมให้นักเรียนมีความกล้าที่จะแสดงออกทางภาษาอังกฤษ ด้วยการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เปิดโอกาสให้นักเรียนมีปฏิสัมพันธ์กับครู กับนักเรียนคนอื่น ๆ หรือกับเจ้าของภาษา เช่น การจัดกิจกรรมคู่หรือกิจกรรมกลุ่มที่จำเป็นต้องใช้การมีปฏิสัมพันธ์ หรือการเชิญเจ้าของภาษามาสนทนากับนักเรียนในชั้นเรียน เป็นต้น

3. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยต่อไป

3.1 ควรทำการศึกษาผลของการมีปฏิสัมพันธ์ที่มีต่อการเรียนรู้องค์ประกอบของภาษา คือ คำศัพท์และไวยากรณ์ใหม่

3.2 ควรทำการศึกษาผลของการมีปฏิสัมพันธ์ที่มีต่อความสามารถด้านทักษะอื่น ๆ คือ การพูด การอ่าน และการเขียนภาษาอังกฤษ ทั้งนี้ เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ชัดเจนยิ่งขึ้นว่า ปฏิสัมพันธ์คือ เป็นตัวแปรเหตุของการเรียนรู้ทักษะทางภาษาทั้ง 4 ทักษะ